

ses, autònoms i particulars que dediquen diners, temps i treball a tirar endavant o, simplement, a alegrar el confinament a d'altres persones.

Renúncies i esperances | Parlem de gent que fabrica mascaretes; que elabora flors de paper per a un Sant Jordi que no ha pogut matar el drac però que hem viscut per dins; que envia imatges dels carrers oníricament deserts, com la Girona antiga, on surten herbes a les escales de la Catedral en un intent heroic de fer realitat el Temps de Flors o d'encatificar una Setmana Santa de recolliment forçat; gent que continua fent funcionar el Banc dels Aliments..., i que espera veure el final d'aquest malson produït per un coronavirus que, per més inri, encara no tenim clar ni com denominar. Segons el filòleg Jordi Badia, si ens referim al *bitxo*, hauríem de dir *coronavirus 2019* o *SARS-CoV-2*; i si parlem de la malaltia que provoca, doncs la *COVID-19*. Francament, m'importa ben poc com es vulgui anomenar aquest ARN fastigós, tot i que la meva feina és precisament tenir cura del llenguatge. A mi, com a tots vostès, només m'interessa posar nom i cara a totes aquelles persones que ens ajudaran a eliminar-lo a còpia d'esforç, seny, solidaritat i afecte.

>> Els jardins dels Alemanys, al Barri Vell gironí: temps de confinament.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > XAVI XARGAY

En temps de coronavirus | Hem vist el món per un quadrat o un rectangle: finestra, finestral, balcó, televisor, ordinador, tauleta, mòbil. I a través dels llibres. Hem après que les unitats, a les

xifres dels governs, són importantíssimes, perquè, qui més qui menys, ha conegut una d'aquestes unitats i li ha posat nom i cara i gestos i mirades. Hem donat un nou sentit a l'antiga sentència segons la qual naixem sols i morim sols. Ens hem irritat amb les capacitats amfibies i reptants dels polítics i les seves opinions. Ens hem rentat com mai no ho havíem fet. I ens hem sentit miraculosament afortunats de no formar part, ni nosaltres ni els nostres familiars més propers, de les estadístiques. Des de les finestres que m'emmarcaven el món, he vist la Mare de Déu del Mont enfarinada de neu i els camps tenyint-se de requadres grocs amb les flors dels naps. Des de la pantalla de l'ordinador, he pogut escoltar les composicions que penja cada dia en Paco Viciàna al seu blog o les aportacions dels grups Morgat Morgat i Germà Negre, i del músic Xavier de Palau. He lamentat que el Liceu hagi hagut de cancel·lar l'estrena de l'òpera de Viciàna. He llegit els haikus de confinament que comparteix en J. N. Santaaulàlia (el confinament mètric i estilístic dins el confinament vital), o els textos i imatges de Jaume Geli. M'ha sorprès veure com l'alcalde de Sant Miquel de Campmajor recupera un personatge que havia creat molts anys enrere, el pallaso Carbassó, i diverteix els nens del poble telemàticament. He mirat el teatre enllaunat que ofereix Cultura Banyoles, representacions fetes al Teatre, com ara la darrera versió de *L'Ecce-Homo* o *Passió de Banyoles*. I he fet vells i nous amics des dels llibres. I he sentit que la sèrie *Years and Years* és més propera a la realitat que distòpica. I, fart de tant tancament i de tants de requadres, em dic que soc afortunat, que no formo part del 25 % de treballadors afectats pels ERTO a la comarca, que ningú proper a mi no ha vist les formes quadrades d'un llit d'hospital, d'una mampara de separació, de les mascaretes de qui treballa per salvar-nos la vida, d'un taüt ni d'un nínxol.

>> El compositor Paco Viciàna en una imatge captada a YouTube.

LA SELVA

Text > JOAN DOMÈNECH

Blanes: la Ruta Ruyra | Aquest atractiu cultural el va inaugurar el president de la Generalitat el 15 de febrer d'enguany. L'Ajuntament ha editat cinc-cents llibrets en català, a més de mil tríptics en quatre idiomes, que permeten seguir aquest passeig dedicat a l'escriptor Joaquim Ruyra (1858-1939). Consta de quinze punts senyalitzats, escenaris de la seva pròpia vida o de la ubicació d'algunes creacions literàries. Aquests llocs són la roca de sa Palomera, el racó de s'Auguer, Can Creus (la casa on va viure), la mar, els *americanos*, els banyes, les drassanes (al passeig Marítim), el monument a l'escriptor (amb la figura del seu imaginari fra Sadurní dels Ocells), el molí, la punta de Santa Anna, el Convent, sa Forcanera, el jardí botànic Pinya de Rosa, la rambla de Joaquim Ruyra, la placa també del carrer referida a «El Verdaguer de la prosa», la muntanya de Sant Joan, el cementiri (on està enterrat) i el santuari del Vilar.

Lloret de Mar: capitalitat i bàsquet | La Fundació Catalana de l'Esport va nominar enguany la ciutat Capital de l'Esport, després que l'any anterior ho fos Calella. L'objectiu és impulsar l'esport de base, l'adaptat i la igualtat de gènere en aquest món. Malgrat que el coronavirus ha desvirtuat projectes interessants, alguns dels quals vinculats a l'Any del Turisme Esportiu declarat per l'Agència Catalana del Turisme, no hi ha dubte que es vol aprofitar la nominació per potenciar la vocació esportiva del municipi, i encara queda temps per portar a terme alguns esdeveniments de primer nivell. A Lloret hi ha quaranta-sis entitats esportives amb un total de 2.486 llicències. Per fruit de les instal·lacions que té el municipi, l'any passat van visitar la vila 61.229 persones, entre practicants i acompanyants. Tres mil ciclistes van tenir la ciutat com a base de la seva estada i també hi va haver 446 esdeveniments lligats a l'esport. Per si no n'hi hagués prou, el Club Bàsquet Unificat Lloret celebra enguany els cinquanta anys d'existència i agrupa dues-centes llicències, amb seccions masculines i femenines i de totes les edats.

Arbúcies: Centre d'Interpretació | Al carrer Major, al costat del Museu Etnològic del Montseny, es perfila la que ha de ser la seu del Centre d'Interpretació del Vescomtat de Cabrera. La primera fase de les obres ha consistit a enderrocar els dos edificis coneguts com a Can Petit Rutllat i Can Ferragut. Al seu lloc s'instal·larà el nou equipament, la missió del qual serà dissenyar un seguit de rutes i altres iniciatives turístiques al voltant del llegat patrimonial del Vescomtat de Cabrera, que beneficiarà, també, els tretze municipis que formen el territori que en el segle XIV comprenia la major part de la comarca de la Selva: Anglès, Arbúcies, Blanes, Breda, Caldes de Malavella, Hostalric, Lloret de Mar, Maçanet de la Selva, Riells i Viabrea, Sant Feliu de Buixalleu, Sils, Susqueda i Vidreres. El cost del projecte, en el cas d'Arbúcies, és de 922.000 euros, aportats pel FEDER, la Generalitat i l'Ajuntament mateix.

>> El castell de Montsoriu, part de l'antic Vescomtat de Cabrera. (Font: AJUNTAMENT D'ARBÚCIES)

LA CERDANYA

Text i foto > SANDRA ADAM

Visites a l'interior de les esglésies | A Cerdanya, d'esglésies no ens en falten. De fet, cada municipi té pel cap baix tres esglésies, la qual cosa forma un vast patrimoni religiós. Com explotar-lo turísticament? És una pregunta que fa anys que s'intenta resoldre, i enguany l'Oficina del Patronat de Turisme sembla que hi ha trobat una resposta en forma de visita cultural.

A Les Claus de les Esglésies de la Cerdanya, un guia especialista en patrimoni ens acompanya durant més de dues hores. S'ofereixen dues opcions: d'una banda, la ruta de la Baga, que inclou les esglésies de Talló, Pedra,

Riu i Alp; de l'altra, la ruta de la Solana, que comença a All i acaba a Talltorta, tot visitant les esglésies de Quadres i Bolvir. Aquest format està inclòs en el programa «Xarxa d'esglésies oberes de Catalunya sacra» i, per a aquells que coneixen la comarca, recorda molt les visites que Jean-Louis Blanchon fa cada estiu a l'Alta Cerdanya.

Els desplaçaments entre les diferents esglésies es fan en cotxe i són perfectes per fer en família, ja que el discurs oscil·la entre la història, l'art i les curiositats. Tot plegat, ple de claus per entendre el romànic cerdà i la seva evolució en el temps.

El castell de Llivia | L'any 2013 es va inaugurar la restauració del castell de Llivia. Els treballs d'excavació es van iniciar el 1994 gràcies a la iniciativa de l'Ajuntament de Llivia i a la Diputació de Girona, i al llarg dels anys s'han anat consolidant les restes per fer-les visitables.

Aquest espai, declarat BCIN l'any 1949, se situa al puig de Llivia i s'hi accedeix des de l'aparcament de l'església. Quinze minuts de caminada i es pot accedir lliurement a les restes del castell, les torres, la cisterna i el fossat.

Si fa temps que no hi heu estat o si no hi heu estat mai, us sorprendrà. Des del 2013 s'hi han seguit fent treballs d'excavació i avui es pot resseguir bona part de la muralla que tancava el poble medieval adossat al castell. Els murs assoleixen els sis metres d'alçada en alguns punts i fan gairebé un quilòmetre de llarg, en què trobareu la porta d'entrada a la muralla, algunes torres angulars i un parell de pous. Una passejada arqueològica per fer en família que no us deixarà indiferents. Per cert, des del castell de Llivia hi ha una de les millors vistes de Cerdanya.

>> Muralles del castell de Llivia.

EL RIPOLLÈS

Text i foto > EUSEBI PUIGDEMUNT

Crònica del confinament | Aquest és el títol d'aquesta crònica de la comarca del Ripollès, un escrit ben especial i peculiar per la casuística que ens envolta, provocada per l'embat d'un patògen, el coronavirus associat a la COVID-19, i que ens ha obligat a mirar el món a través de les finestres i els balcons de casa o a través del gran finestral que és Internet. Els fets que s'hi ressenyen, doncs, tenen més a veure amb allò que no ha estat que no pas altra cosa: un munt d'activitats programades i esperades que no han pogut ser i que, per ventura, seran més endavant.

Ripoll | Dels actes caiguts, destaca la tradicional Fira de les 40 Hores: ara caldrà esperar l'edició de 2021. La Festa Major de Sant Eudald quedarà reduïda a la mínima expressió, tot i que l'Ajuntament encara manté les votacions per escollir el cartell anunciador de la festa d'enguany. La Festa de la Llana i el Casament de Pagès, que se celebraven per aquestes mateixes dates del mes de maig, queden ajornades, en principi, fins a l'octubre. El Museu Etnogràfic de Ripoll també ha tancat portes tot i que les manté obertes virtualment mitjançant les activitats que proposa des de les planes de la seva revista en línia *Tirapeu*. També hem de dir que la UIER (Unió Intersectorial d'Empresaris del Ripollès) ha elevat la seva queixa contra el Govern central perquè els ha requisat els tests que havien de fer als treballadors del Ripollès i que havien adquirit a uns laboratoris privats. Val a dir que el Ripollès és una de les comarques catalanes menys afectades pels ERTO.

Sant Joan de les Abadesses | A part de la supressió o, en el millor dels casos, de l'ajornament d'exposicions, concerts i recitals previstos al Palau de l'Abadia i al Teatre Centre, hem de dir que els tres dies del conegut Trial de Santigosa també han estat posposats fins a l'any vinent; les cantades infantils de caramelles que alegraven places i carrers el diumenge i el dilluns de Pasqua tampoc s'han pogut fer, i malgrat que a hores d'ara no hi ha cap